

Meeting Berlin

Het in Antwerpen gevestigde gezelschap Berlin doet zijn entree als 'Creative Associate' in deSingel. Dat vieren we met een terugblik op het vroege werk, drie producties uit de reeks 'Holoceen' en een werk uit de reeks 'Horror Vacui'. Sinds 2003 maakt Berlin documentair theater, tussen fictie en realiteit. Aan elk project gaat een minutieus en langdurig onderzoek vooraf.

De installatie **Iqaluit** (2005) verwijst naar de hoofdstad van de Inuit op de Noordpool. De stad telt zesduizend inwoners en nauwelijks vijftieng kilometer wegen en is enkel bereikbaar per vliegtuig.

Bonanza (2006), de productie waarmee het gezelschap internationaal doorbrak, is een filmisch portret van een verlaten mijnstad in Colorado (USA). Ooit verbleven er zesduizend inwoners, omringd door saloons en danstenten, onder het motto: "Get in, get rich, get out".

Nu herbergt de stad nog slechts zeven inwoners die leven in een sfeer van roddels, beschuldigingen en angst.

Jerusalem creëerde Berlin in twee fasen, in 2003 en 2013: tien jaar na de eerste filmopnames bezochten de makers de heilige stad opnieuw. Geïnterviewden werden terug opgezocht, beelden op elkaar gelegd, discussies overgedaan. Wat veranderde het meest in tien jaar tijd, de stad of de mensen?

Perhaps All The Dragons ... (2014) kan u meemaken op het plein aan de hoofdingang van deSingel. Een voorstelling met dertig verschillende verhalen die steunt op de theorie dat iedereen op onze planeet via zes tussenstappen met elkaar verbonden is.

creative
associate

Bonanza © Berlin

do 25, vr 26, za 27 mei 2017

Plein Hoofdingang deSingel / 14, 16, 18, 20 uur / 75'

Perhaps All The Dragons ...

concept Bart Baele, Yves Degryse

coproductie Deutsches Schauspielhaus Hamburg, KunstenfestivalsdesArts (Brussel), Le Centquatre (Parijs), Dublin Theatre Festival, Centrale Fies (Dro), Noorderzon Performing Arts Festival (Groningen), Festival La Bâtie (Genève), Zomer van Antwerpen

vr 26 mei 2017

Theaterstudio / 20 uur / 65'

Bonanza

concept Bart Baele, Yves Degryse, Caroline Rochlitz

coproductie Stuk (Leuven), KVS (Brussel), Vooruit (Gent)

do 25, vr 26, za 27 mei 2017

Terras Studio Top / 14 > 22 uur / gratis

Iqaluit (installatie)

concept Bart Baele, Yves Degryse, Caroline Rochlitz

coproductie Stuk (Leuven), KVS (Brussel), Vooruit (Gent)

za 27 mei 2017

Theaterstudio / 20 uur / 65'

Jerusalem

concept Bart Baele, Yves Degryse *muzikale uitvoering* Katelijne Van Kerckhoven, Peter Van Laerhoven, Tristan Driessens, Eric Thielemans

coproductie Temps d'Images / Le Centquatre (Parijs), Pact Zollverein (Essen), La Comédie de Valence, Le Lux (Valence), Spielart Festival/Münchner Kammerspiele (München)

De installatie 'Iqaluit' is GRATIS toegankelijk, van do tot za, telkens van 14 tot 22 uur. **Volg signalisatie Beel hoog.** Neem lift of trap naar de vijfde verdieping. Ingang via Studio Top

Vlaamse
overheid

Provincie
Antwerpen

STAD ANTWERPEN

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Overheid

Klara

Knack

De
Standaard

Canvas

mediasponsors

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

Reageer en win Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Yves Degryse: We kozen de naam Berlin omdat die stad én een fascinerend verleden heeft, én een centrale rol speelt in het Europa van vandaag. Of je nu vooruit of achteruit blik, het blijft een stad van formaat. De indruk dat het daar gebeurt, is sterker dan in een andere grootstad zoals bijvoorbeeld Parijs.

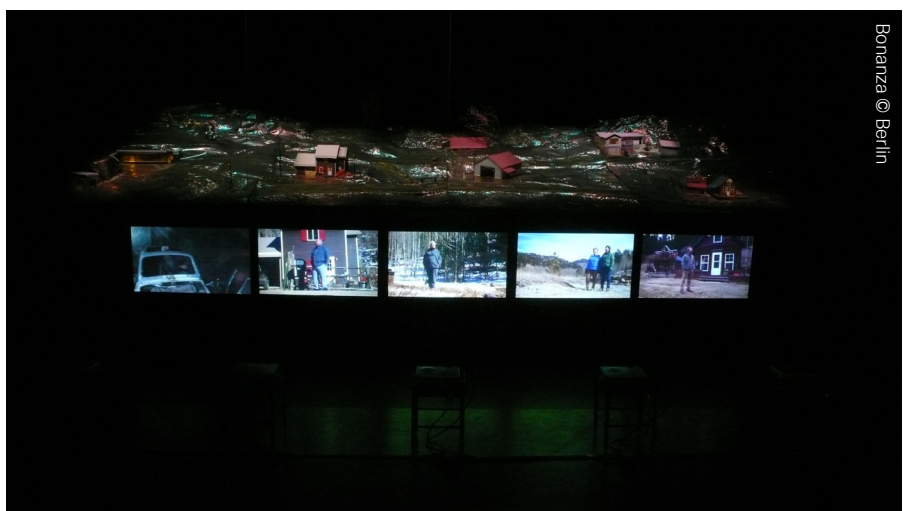
Bart Baele: Nochtans, het moet niet altijd om grote steden gaan. Na 'Jerusalem', pakten we Iqaluit aan. Dat is de hoofdstad van de Inuitnatie in Canada. Een haast onbereikbare stad in het hoge noorden, met slechts 6000 inwoners, door sneeuw en ijs zo geïsoleerd van de buitenwereld dat alles er met vliegtuigen moet aangevoerd worden.' (...) 'Het onderlinge verband is dat het om steden gaat met een eigen problematiek. Die verschilt enorm van stad tot stad, maar de constante is dat er een conflict is. In Jerusalem botsen drie grote godsdiensten. Iqaluit heeft de ambitie om een grootstad te zijn, maar locatie maakt dat bijna compleet onmogelijk. En in Bonanza slagen zeven mensen er niet in om samen te leven.'

Yves Degryse: Als je die portretten samenbrengt komt er, hopen wij, iets meer tevoorschijn. Iets als een beeld van dit moment in het holoceen.

Uit: gesprek met Pieter T'Jonck, mei 2008

Jerusalem © Gael Maleux

Bonanza © Berlin

Iqaluit © Berlin

'Iqaluit'
gratis toegankelijk
van do tot za
telkens van 14 tot 22 uur

Perhaps All The Dragons [...in our lives are princesses who are only waiting to see us act, just once, with beauty and courage]

Ik wil je eerst iets vragen. Het is geen raadsel, het is een vraag voor jou, die dit leest. Je moet iemand kiezen. Eén persoon. Eén persoon van de 7 miljard bewoners van de wereld. Iemand, ergens, maakt niet uit waar. Je kent die persoon niet persoonlijk. Het kan een sjeik zijn in Saoedi-Arabië, een zeerobbenjager in Iqaluit, een gevangenisbewaker in Kotido of een Israëliische gevechtspiloot. Eender wie. Nu is de vraag: in hoeveel stappen denk je die persoon te kunnen bereiken? Hoeveel stappen, hoeveel mensen zijn er nodig opdat iemand contact opneemt met deze persoon – iemand die hem of haar persoonlijk kent en met 'je' aanspreekt, niet in de beleefdheidsvorm. Hoeveel, denk je?

Nu, je hoeft het niet te onthouden of op te schrijven. Je kent het antwoord al, dat vertelde een professor in de sociale psychologie je daarnet al aan tafel.

In 2014 werkte Berlin tien jaar op documentaire basis aan voorstellingen tussen theater en film in. We hebben het geluk gehad om deze voorstellingen op verschillende plaatsen in de wereld te kunnen maken en tonen. Onderweg kwamen we steeds nieuwe spannende verhalen en mensen tegen. Het verlangen groeide om voor 'Perhaps All The Dragons ...', een collectie van deze gevonden vertellingen aan het publiek te tonen, ze met elkaar in dialoog te laten gaan. We begonnen met het oplijsten van bijzondere verhalen die ons zijn komen toewaaien, artikels die we hadden bijgehouden, items die we tijdens onze research waren tegengekomen en die onze aandacht hadden getrokken. Op basis van dit materiaal zochten we verder, met als enige richtlijn dat we de protagonist graag zouden willen interviewen. Zonder een op voorhand opgelegde dramaturgie of verhaallijn, maar gewoon omdat het interessante verhalen of mensen waren. Tijdens het researchproces kwamen ongewild toch bepaalde rode draden bovendien: herinnering en geheugen, concentratie en keuze, onderzoek, specialisatie.

We selecteerden dertig een-op-eenverhalen van eclectische aard: van een wetenschappelijk detail over een filosofisch voorstel tot faits divers en anekdotes. Dertig documentaire verhalen over eigenzinnige keuzes, moedige besluiten en onomkeerbare

gebeurtenissen, over humor, aanvaarding en verzet, over vergetelheid, herinnering en de liefde voor het woord.

Het ene verhaal leidde naar het andere, en schijnbaar onsamenhangende mensen en gebeurtenissen vertoonden meer overeenkomsten dan we eerst vermoedden.

Een operazangeres die gedurende haar hele carrière maar één enkele rol vertolkt – een bekende pianiste die op het podium beseft dat ze het verkeerde concerto ingestudeerd heeft maar het juiste concerto ter plekke uit het geheugen kan opdiepen – een Russische man die pas op 25-jarige leeftijd beseft dat zijn onvermogen om iets te vergeten uitzonderlijk is – een neurochirurg die hoofd en lichaam van twee levende apen succesvol transplanteert – een Oegandese gevangenisbewaker die op zekere dag zijn aandacht op een vluchtend konijn richt – een moedige kleine torero – een jaïnistische non die ervoor kiest haar wereldse leven stelselmatig af te bouwen – een Japanse vrouw die al tien jaar in de beslotenheid van haar slaapkamer leeft – de wetenschapper achter de theorie die stelt dat eenieder op onze planeet slechts enkele stappen van elkaar verwijderd is.

Dat laatste verhaal werd een leidraad en een verbindende factor tussen de verhalen. Soms kende een personage een van de andere protagonisten, of had al gehoord van diens verhaal, in andere gevallen waren er inhoudelijke overeenkomsten, geografische nabijheid, een gedeelde interesse. Maar we merkten ook dat het hele werkproces van 'Perhaps All The Dragons ...' zelf doordrongen was van dit kleine-wereldfenomeen.

Van de zoektocht naar verhalen, vertalers, decorstukken, filmmateriaal, locaties tot de meest onmogelijke props, via persoon x die persoon y kende die ons weer doorverwees naar z, werden onwaarschijnlijkheden mogelijk.

Terugblikkend op meer dan tien jaar Berlin heeft dit principe ons werk van in het begin erg gestuurd en gekleurd. We komen toe in een stad als in een werkelijke fictionele omgeving en laten ons onderdompelen in een wereld die vreemd voor ons is, met de blik van een buitenstaander

die door de meanderende straten van de stad dwaalt. Door ons te verliezen banen we ons een weg naar het eigenlijke hart van die stad. Een hart dat gevonden kan worden in elkeen van haar bewoners, in dreunende metrolijnen, verbrokkelende gebouwen. In de geworpen steen die de ruit aan diggelen slaat, de stilliggende boten in de bevroren baai, in burenriddel, de discipline van een militaire parade. Berlin maakt documentaire portretten van steden en situaties zoals een schrijver werkt aan een boek. Door te zoeken naar lijnen, draden, clusters, door karakters te creëren in een nog niet gedefinieerde omgeving. We verzamelen een gefragmenteerd palet aan stemmen, waargenomen door caleidoscopische ogen, en stellen ons verhaal samen. We laten ons voeren van straat naar straat, van de ene mens naar de andere, tot we een uitgebreide databank van beeldmateriaal hebben verzameld.

En nadien, weer thuis, leggen we in het verzamelde materiaal opnieuw een weg af tussen alle uithoeken die we bezocht hebben en schrijven daarin ons verhaal.

Het ene leidt tot het ander en tot nog verder en wijder. Het is niet alleen met mensen en hun verhalen zo. Wij betrappen onszelf erop dat we het spel van de six degrees niet alleen spelen met mensen, maar ook met dingen, met van alles. De keten begint bij een ding, een persoon, een kwestie, en met de laatste link komt ze weer bij ons terug.

En zo zetten we de stap van Jeruzalem, over Iqaluit op de Noordpool, Bonanza, Moskou, het Ruhrgebied, de Westhoek, naar een rondetafelconferentie met mensen van over de hele wereld. Steeds is er iets of iemand die ons al verder stuwt naar een volgende plek. Lissabon. Rio. Zvzdal.

Zes, dat was het antwoord. Gemiddeld. Zes stappen tussen jou en eenieder op de wereld die je je maar voorstellen kan. Maar zes tussenstappen scheiden je van pakweg een Franse huurmoordenaar, een Russische circusdirecteur, de zeven bewoners van een klein dorp in de Rocky Mountains en de personen die vandaag voor je zaten. Vóór vandaag dan. Vanaf nu is dat nog maar één stap.

Tekst geschreven door Berlin

Perhaps All The Dragons © Marc Dornage

Het vertrekpunt van de projecten van Berlin situeert zich steeds in een stad of streek ergens op deze wereld. Kenmerkend zijn de documentaire en interdisciplinaire werkmethodes. Vanuit een focus op een specifieke onderzoeksvraag, maakt Berlin gebruik van verschillende media, afhankelijk van de inhoud van het project. Bart Baele en Yves Degryse richtten Berlin in 2003

op samen met Caroline Rochlitz. Ze startten de serie 'Holoceen' (het huidige geologische tijdperk) met de voorstellingen 'Jerusalem', 'Iqaluit', 'Bonanza', 'Moscow' en 'Zvizdal'. Enkele jaren later startte Berlin een nieuwe cyclus 'Horror Vacui' (angst voor de leegte) waarvan 'Tagfish', 'Land's End' en 'Perhaps All The Dragons ...' de eerste drie episodes vormen.

Perhaps All The Dragons © Marc Dornage